Feldmár Jenő A Szülői Ház Udvarán

A fénykép valószinűleg 1935-ben készült a nyékvárkonyi szülői ház udvarán [Nyékvárkony 1940-ben jött létre Csallóköznyék és Várkony egyesítésével, és ekkor Komárom vm.-hez tartozott. -- A szerk.]. Baloldalt a bátyám, Feldmár Jenő, mögötte a birkapásztorunk, Szedlák Ignác látható. Jenő a fényképen bajuszt visel, de általában nem volt bajusza. A második világháború előtt együtt éltem szüleimmel és nővéremmel egy sarokházban Nyékvárkonyon. A képen látható első két ablak a szobákba, az utolsó pedig egy üzlethelyiségbe nyílt. A szüleim először kocsmát, majd fűszerüzletet nyitottak a házban. Szüleim az esküvő után egy ideig Dunatőkésen éltek, majd Nyékvárkonyon telepedtek le. Egy hosszú családi házat vettek meg, amelyben több szoba és egy konyha volt. Az egyik helyiséget először átalakították kocsmának, majd fűszerüzletet nyitottak benne. A fűszerüzlet után következett az ebédlőszoba, aztán a konyha, két hálószoba, kamra és végül az istálló. Én a bátyámmal aludtam egy szobában. A második világháború előtt petróleumlámpával világítottunk, a villanyt csak a háború után vezették be. Fával tüzeltünk. A konyhában eredetileg kemence állt, amelyet később tűzhelyre cseréltek ki a szüleim. A szobákban kályhákban fűtöttünk. A második világháború előtt nem volt fürdőszobánk sem. Egy helyiségbe hordtuk be a kútról a vizet, amellyel mosakodtunk. A háznak tágas udvara volt. Apám az udvaron építtetett kemencét, amelyben finom kenyeret sütöttünk. A második világháború előtt tágas udvartartásról gondoskodtunk a szüleimmel és testvéreimmel. Teheneket, lovakat, birkákat és baromfit neveltünk. Apámnak volt egy vagy két lova, mikor hogy, mert lovas kocsival közlekedtünk, és lovakkal szántottuk a földet. Én és a bátyám sokat segítettünk legénykorunkban az apámnak. Szántottunk, vetettünk, gondoztuk az állatokat. Minden nap hajnali négy-öt órakor keltünk. Általában két-három tehenet tartottunk. Édesanyám hajnalban megfejte őket, a tejet szétöntöttük két-, három- és ötliteres alumínium tejeskannákba, és lovas kocsival szállítottuk Dunaszerdahelyre. Egyik helyen öt litert, másik helyen tíz litert vettek, általában tíz-tizenöt litert tudtunk naponta eladni. Apámnak harminc-negyven birkája is volt. Akolban aludtak, ott is teleltek, mert a birka nem fázik. Amikor már megnőtt a bundájuk, apám kihívatott egy embert, aki megnyírta őket. A lenyírt gyapjút rendszeresen eladtuk. Birkáinkat egy pásztor őrizte. Szedlák Ignác negyven-negyvenöt éves korában került hozzánk. Szellemileg egy kicsit visszamaradt. A házban lakott egy kamrában, és velünk étkezett. Koszt, szállás és ruhanemű

volt a fizetsége. Amikor deportáltak minket, a községnél dolgozott, meg kéregetett a faluban. A második világháború után hazajöttünk Jenő bátyámmal együtt, és visszafogadtuk. Ignác hetvenöt éves korában halt meg. Eltemettettük a nyékvárkonyi katolikus temetőben, saját magam öntöttem neki sírkövet.